

KÖNYVES TÓTH KÁLMÁNNAK

Ne búslakodj, hogy az idő rohan,
Mint egy sebes, hullámverő folyam,
Hogy mély örvénye mindent eltemet
S reánk borítja a szemfödelet...
Te csak dalolj, hadd fusson az idő!
Futó nyomán egy-egy babérfa nő.
Míg lelkesen száz eszme villan át,
Megérzed a babérfa illatát;
Míg andalogsz a múzsák berkiben,
Tán a futó idő is megpihen.

Ne búslakodj, hogy elrepült nyarad,
Az ereszalj, hogy üresen marad,
Hogy hidegebb a fényes napvilág,
Hogy kevesebb mindennap a virág...
Szedd dalba kerted őszi sóhaját,
A költöző madár búcsúszavát,
Zizegve pergő lombok lágy nesztét...
Hintsd balzsamul fájó szívekbe szét.
Altass el ott egy-egy bút, bánatot:
Tán a magad könnyét is altatod.

Ne búslakodj, hogy már közelg az est.
Hunyó napod mindent pirosra fest:
Tar ligetet, virágtalan mezőt,
Fejfáival a hívó temetőt.
A felleg is aranysugárban ég,
Itt is kigyúl, ott is kigyúl az ég.
Míg elmerengsz a rezgő csillagon,
Kebledbe' még fölzendül egy pagony.
Dalolj, dalolj élted szép alkonyán,
Hisz este szól a zengő csalogány.